

Magdalena JACOLIK

Mgr Prawa Europejskiego

Kompetencje podmiotów polityki rozwoju oraz ich wzajemne stosunki w procesie prowadzenia polityki rozwoju

Streszczenie: Polityka rozwoju to polityka krajowa, która obejmuje różne sfery działalności państwa. Cechuje ją wielopodmiotowość, tzn. prowadzona jest przez Radę Ministrów, jednostki samorządu terytorialnego, tj. samorząd województwa, samorząd powiatowy, samorząd gminny, a także związki metropolitalne. Czynności prowadzone przez wymienione wyżej podmioty, mają na celu redukcję nierówności na płaszczyźnie społecznej i gospodarczej, zwiększanie konkurencyjności polskiej gospodarki oraz poprawę sytuacji na rynku pracy, tzn. tworzenie nowych miejsc pracy (także ich ulepszanie). Tytułową politykę charakteryzuje także, wielopoziomowość, tzn. czynności prowadzone w jej ramach odbywają się na szczeblu centralnym, regionalnym oraz lokalnym, przy tym biorąc pod uwagę regulacje Unii Europejskiej.

Słowa kluczowe: polityka rozwoju, władza centralna, samorząd terytorialny, decentralizacja, współpraca

Wprowadzenie

Polityka rozwoju jest polityką krajową prowadzoną przez Radę Ministrów, ale również przez jednostki samorządu terytorialnego, tj. przez samorząd województwa, samorząd powiatowy, samorząd gminny, a także przez związki metropolitalne. Działania prowadzone w ramach niniejszej polityki prowadzić mają do redukcji nierówności na płaszczyźnie społecznej i gospodarczej, zwiększania konkurencyjności gospodarki oraz poprawy na rynku pracy, tzn. tworzenia nowych miejsc pracy, ale także ich ulepszenia (art. 2, 3 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju). Między innymi przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej w 2004 r., wynikające z nieustającego rozwoju państwa, przyczyniło się do wyposażenia jednostek samorządu terytorialnego (gmin, powiatów oraz województw) w kompetencje, pozwalające na prowadzenie swojej

polityki, która wpływa na politykę rozwoju całego kraju (Kokocińska, 2014, s. 9, 10, 26).

Niniejszy artykuł przedstawia prawną charakterystykę polityki rozwoju (celem zrozumienia całego tematu artykułu), ze szczególnym uwzględnieniem podmiotów jej prowadzenia oraz związek prawa Unii Europejskiej z omawianym zagadnieniem. Tematyka ta, jest bardzo obszerna, dlatego niniejszy tekst, przedstawia kwestie najbardziej istotne i konieczne do oddania istoty całego tematu artykułu.

Podstawy prawne oraz pojęcie polityki rozwoju

Fundamentalnym aktem prawnym regulującym politykę rozwoju jest ustawa o zasadach prowadzenia polityki rozwoju z dnia 6 grudnia 2006 r. (Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju, 2015). Jak twierdzi Katarzyna Kokocińska polityka ta „stanowi nową sferę aktywności podmiotów władzy wykonawczej na rzecz rozwoju kraju i spójności” (Kokocińska, 2014, s. 49). Zgodnie z definicją ustawową, polityka rozwoju to „[...] zespół wzajemnie powiązanych działań podejmowanych i realizowanych w celu zapewnienia trwałego i zrównoważonego rozwoju kraju, spójności społeczno-gospodarczej, regionalnej i przestrzennej, podnoszenia konkurencyjności gospodarki oraz tworzenia nowych miejsc pracy w skali krajowej, regionalnej lub lokalnej [...]” (art. 2 ustawy o zppr). Ustawa ta, określa tę politykę jako „zespół wzajemnie powiązanych działań”, co oznacza, że jest to mechanizm wielopodmiotowy oraz wielopoziomowy (Kokocińska, 2014, s. 14). Wielopodmiotowość to znaczy, odpowiedzialność kilku podmiotów za jej prowadzenie. Zgodnie z art. 3 ustawy o zppr są nimi: Rada Ministrów, samorząd województwa, samorząd powiatowy, samorząd gminny, ale także związki metropolitalne (art. 3 ustawy o zppr). Przez wielopoziomowość rozumie się działania prowadzone na poziomie krajowym: centralnym, regionalnym oraz lokalnym (art. 2 ustawy o zppr) z uwzględnieniem regulacji unijnych. Omawiana polityka dotyczy różnych sfer działalności państwa np. takich, jak: zatrudnienie, polityka społeczna, ochrona zdrowia, środowisko, kultura, sport, turystyka, transport, telekomunikacja itp. (Kokocińska, 2014, s. 60, 61, Wikipedia Wolna encyklopedia, *Polityka*).

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o zppr, „politykę rozwoju prowadzi się na podstawie strategii rozwoju, programów oraz dokumentów programowych” (art. 4 ust. 1 ustawy o zppr). Wśród strategii rozwoju wyróżnia się,

strategie długookresowe, średniookresowe oraz inne strategie rozwoju. Strategia długookresowa dotyczy okresu minimum 15-letniego. Zawarte są w niej podstawowe cele oraz kierunki rozwoju państwa w obszarze gospodarczym i społecznym (art. 9 ustawy o zppr). Długookresową strategię rozwoju państwa przygotowują członkowie Rady Ministrów. Prezes Rady Ministrów koordynuje ten proces. Rada Ministrów uchwała niniejszą strategię w formie uchwały (art. 11 ust. 1, 4 ustawy o zppr). Średniookresowa strategia rozwoju państwa dotyczy okresu od 4 do 10 lat (art. 9 ust. 2 ustawy o zppr). Charakteryzuje się m.in. większą szczegółowością względem długookresowej strategii. Zawarte są w niej strategiczne cele oraz kierunki rozwoju państwa, a także ocena sytuacji obejmująca płaszczyznę gospodarczą i społeczną, w wymiarze regionalnym i przestrzennym. Wskazuje również obszary problemowe w państwie. Za przygotowanie niniejszej strategii odpowiada minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego, który współpracuje z właściwymi ministrami w zależności od resortu. Uchwała ją Rada Ministrów w formie uchwały. (art. 12a ustawy o zppr). W procesie przygotowania innych strategii rozwoju, bierze udział minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego, który współpracuje z właściwym ministrem w zależności od resortu, ale także zarząd województwa. Inne strategie uchwalane są przez Radę Ministrów lub sejmik województwa w formie uchwały. Co istotne, zgodnie z art. 13 ustawy o zppr, inne strategie muszą być spójne ze średniookresową strategią (art. 14 ust. 1, 5, art. 13 ust. 1 ustawy o zppr). Do innych strategii, dotyczących regionów (mogą dotyczyć także sektorów, rozwoju przestrzennego, czy związków metropolitalnych) zalicza się m.in.: krajową strategię rozwoju regionalnego oraz strategię ponadregionalną. Za przygotowanie niniejszych strategii odpowiedzialni są minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego, który konsultuje się w tej kwestii z jednostkami samorządu terytorialnego, a także partnerami społeczno-gospodarczymi. Uchwalane są w formie uchwały przez Radę Ministrów (art. 14a ust. 1, 2, 3, art. 9 ustawy o zppr).

Kolejnymi instrumentami tytułowej polityki są programy (Portal Województwa Dolnośląskiego, *Polityka...*). Są to operacyjno-wdrożeniowe akty polityki rozwoju, zatem służą realizacji wyżej omawianych strategii (art. 15 ust. 1 ustawy o zppr). W zależności od poziomu, „projekt programu opracowuje oraz uzgadnia [...] właściwy minister, zarząd województwa, zarząd powiatu lub wójt (burmistrz, prezydent miasta) [...]” (art. 18 ustawy o zppr). Odpowiednio do poziomu „[...] Przyjmowany przez Radę Ministrów w drodze uchwały, [...] przez zarząd wojewódz-

twą w drodze uchwały, [...] przez radę powiatu w drodze uchwały, [...] przez radę gminy w drodze uchwały. [...]” (art. 19 ust. 2, 3, 3a, 3b ustawy o zppr).

Warty podkreślenia jest fakt, że w procesie przygotowania strategii i programów rozwoju państwa, zarówno długookresowych, średniookresowych jak i innych, należy wziąć pod uwagę regulacje unijne oraz cele wyznaczone przez prawo Unii Europejskiej (Kokocińska, 2014, s. 61; art. 9 ustawy o zppr). Obok regulacji traktatowych, tj. TUE oraz TFUE jednym z ważniejszych dokumentów unijnych odnoszących się do rozwoju jest strategia Europa 2020. Strategia ta, jest unijnym planem rozwoju (w konsekwencji, również państw członkowskich UE) na lata od 2010 do 2020 roku (Kokocińska, 2014, s. 57; Główny Urząd Statystyczny, *Wskaźniki...*). Do jej głównych założeń należy przede wszystkim inteligentny oraz zrównoważony rozwój, tzn. bazujący na wiedzy oraz ekologicznej/niskoemisyjnej i konkurencyjnej gospodarce. Strategia ta, zakłada także „walkę” z wykluczeniem społecznym, czyli działania prowadzące do wzrostu poziomu w sferze zatrudnienia oraz działania prowadzące do redukcji nierówności na wielu płaszczyznach: społecznej, gospodarczej oraz terytorialnej (EUR-Lex, 2017).

Omawiany w niniejszym tekście proces prowadzenia polityki rozwoju, polega na współpracy pomiędzy podmiotami, które biorą udział w jej prowadzeniu. Ich działania winny być spójne, a zatem uzupełniać się. Nie powinny jednak, cechować się sprzecznością. Polityka tych podmiotów nie musi być zgodna, gdyż każdy podmiot działa na innym obszarze oraz ma inne potrzeby do zaspokojenia (Kokocińska, 2014, s. 80, 81). Co istotne, harmonizacja działań tych podmiotów stanowi element prowadzenia polityki rozwoju (Kokocińska, 2015, s. 184). Jak twierdzi K. Kokocińska, taka formuła jest jednym „[...] z podstawowych elementów koncepcji zintegrowanego podejścia do rozwoju” (Kokocińska, 2014, s. 81). Takie funkcjonowanie władzy publicznej, wiąże się z wyrażoną w Konstytucji RP decentralizacją władzy oraz z konstytucyjną zasadą pomocniczości (Kokocińska, 2014, s. 83, 84).

Podmioty prowadzenia polityki rozwoju

Jak już wcześniej zostało wspomniane, za prowadzenie polityki rozwoju odpowiedzialni są: Rada Ministrów, samorząd województwa, samorząd powiatowy, samorząd gminny, ale także związki metropolitalne. Rada

Ministrów zajmuje w tym procesie kluczową pozycję, poprzez określanie polityki rozwoju państwa w strategiach długookresowych, średniookresowych oraz innych strategiach rozwoju (punkt 2 niniejszego artykułu) (Kokocińska, 2014, s. 95). Zasadniczą rolę odgrywa także minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego, który jest odpowiedzialny za jej koordynację (Kokocińska, 2014, s. 98). Wzajemne stosunki, które zachodzą między podmiotami omawianej polityki regulują przepisy aktów prawnych, m.in. Konstytucja RP (Kokocińska, 2016, s. 33). Zgodnie z art. 15 ust. 1 Konstytucji RP „ustrój terytorialny Rzeczypospolitej Polskiej zapewnia decentralizację władzy publicznej” (*Konstytucja...*, art. 15 ust. 1). „Samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej. Przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność” (*Konstytucja...*, art. 16 ust. 2). Jak wynika z art. 3 ust. 1 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego, społeczność szczebla lokalnego posiada zdolność oraz moc prawną do autonomicznego zarządzania sprawami publicznymi, które ich dotyczą (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 28; *Europejska Karta...*, art. 3 ust. 1). Ważną rolę w tym temacie, odgrywa wspomniana wcześniej zasada pomocniczości, która jest zawarta w Preambule Konstytucji RP. Samorząd lokalny jest bliżej obywateli niż władze centralne, zatem jest w stanie lepiej poznać, a w konsekwencji zaspokoić ich potrzeby. „Wyższe szczeble władzy publicznej powinny realizować jedynie te zadania publiczne, które mają znaczenie dla państwa jako całości” (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 31).

Na marginesie warto wspomnieć, że źródła tej zasady można doszukiwać się w czasach dawnych, dokładniej w encyklice *Quadragesimo Anno*, Piusa XI (Kulesza, Węgrzyn, Warszawa 2006, s. 31). „[...] Wszelka bowiem działalność społeczności mocą swojej natury winna wspomagać człony społecznego organizmu, nigdy zaś ich nie niszczyć ani nie wchłaniać. Z tego względu władza państwowa powinna niższym społecznościom zostawić do wypełnienia mniej ważne zadania i obowiązki, które by ją zresztą zbyt rozprasały [...]” (Międzynarodowa Organizacja Pracy, *Quadragesimo...*).

W polskim porządku prawnym istnieje podział na administracje rządową i samorządową (Izdebski, Kulesza, 1998, s. 189, 190). W przepisach Konstytucji RP, widoczny jest podział zadań publicznych. Mianowicie, na zadania ogólnopaństwowe oraz zadania lokalne i regionalne. Taką klasyfikację, można uzasadnić różnością interesów oraz potrzeb na różnych poziomach władzy. Te pierwsze należą do szczebla centralnego

(Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 37, 38). Zgodnie z przepisami zawartymi w Konstytucji RP, dokładniej w art. 146 ust. 1 „Rada Ministrów prowadzi politykę wewnętrzną i zagraniczną Rzeczypospolitej Polskiej”, ust. 2 „do Rady Ministrów należą sprawy polityki państwa nie zastrzeżone dla innych organów państwowych i samorządu terytorialnego”, ust. 3 „Rada Ministrów kieruje administracją rządową” (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 38; *Konstytucja...*, art. 146 ust. 1, 2, 3). Wobec powyższego, wskazać można, że w zadaniach ogólnopaństwowych „domniemanie odpowiedzialności przysługuje na rzecz Rady Ministrów” (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 38). Z art. 163 wynika z kolei, iż „samorząd terytorialny wykonuje zadania publiczne niezastrzeżone przez Konstytucję lub ustawy dla organów innych władz publicznych” (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 38; *Konstytucja...*, art. 163). Są to „Zadania publiczne służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej [...]” (*Konstytucja...*, art. 166 ust. 1). W przypadku zadań o charakterze lokalnym i regionalnym, domniemanie odpowiedzialności przypisane jest samorządowi terytorialnemu (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 38), a właściwie jak twierdzi Michał Kulesza, zasada ta „uzupełniona jest istotnym domniemaniem odpowiedzialności gminy jako pierwotnej” (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 38). Ma to swoje uzasadnienie w art. 164 ust. 1, w myśl którego „podstawową jednostką samorządu terytorialnego jest gmina” oraz w art. 164 ust. 3, zgodnie z którym „gmina wykonuje wszystkie zadania samorządu terytorialnego niezastrzeżone dla innych jednostek samorządu terytorialnego” (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 38, 39; *Konstytucja...*, art. 164 ust. 1, 3). Umacnia to art. 6 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym „do zakresu działania gminy należą wszystkie sprawy publiczne o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów” (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 38, 39; Ustawa z dnia 8 marca 1990 r., art. 6 ust. 1). Do samorządu województwa należy natomiast „[...] wykonywanie zadań publicznych o charakterze wojewódzkim, niezastrzeżonych ustawami na rzecz organów administracji rządowej” nie naruszając przy tym „[...] samodzielności powiatu i gminy” (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 40; Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, art. 2 ust. 2, art. 4 ust. 1). Wskazać należy, że kompetencje podmiotów odpowiedzialnych za sprawy związane z rozwojem regionu zazębiają się. Samorząd województwa wykonuje zadania dotyczące spraw o charakterze regionalnym jako jednostka samorządu terytorialnego, niemniej jednak należą one również do centrum (Izdebski, Kulesza, 1998, s. 210–212). Obszar zadań powiatu natomiast, został wskazany w ustawie o samorządzie powiatowo-

wym, dokładniej w art. 4 ust. 1, który definiuje je jako „zadania o charakterze ponadgminnym” (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 39; Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, art. 4 ust. 1).

Osiągnięcie celów polityki rozwoju jest możliwe tylko dzięki wspomnianej wcześniej współpracy między podmiotami odpowiedzialnymi za jej prowadzenie, także organów pomocniczych. Co warto podkreślić, współpraca ta, występuje zarówno pomiędzy Radą Ministrów a samorządem terytorialnym, ale również pomiędzy poszczególnymi ministrami oraz pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego. Kluczową rolę w tym temacie, odgrywa zatem „zasada partnerstwa”, która wyraża partnerski stosunek do rozwoju państwa. Jest uzupełnieniem zasady pomocniczości (Kokocińska, 2014, s. 120; Kokocińska, 2015, s. 182–184).

Pomimo udziału, zarówno władz centralnych, jak i władz samorządu terytorialnego w procesie prowadzenia polityki rozwoju, dostrzec jednak należy większą rolę władz centralnych oraz regionalnych w tym procesie. Zjawisko to zaobserwować można podczas przygotowywania strategii rozwoju (punkt 2 artykułu) oraz kontraktu terytorialnego.

Ustawa o zasadach prowadzenia polityki rozwoju reguluje to pojęcie. Kontrakt terytorialny to instrument o charakterze prawnym, który zgodnie z art. 5 pkt 4c) oznacza „umowę określającą cele i przedsięwzięcia priorytetowe, które mają istotne znaczenie dla rozwoju kraju oraz wskazanego w niej województwa, sposób ich finansowania, koordynacji i realizacji, a także dofinansowanie, opracowywanych przez zarząd województwa, programów służących realizacji umowy partnerstwa w zakresie polityki spójności” (Kokocińska, 2015, s. 185; Ustawa z dnia 6 grudnia 2006 r., art. 5 pkt 4c). W myśl art. 14m. „minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego opracowuje we współpracy z ministrami właściwymi [...] stanowisko dotyczące zakresu i treści kontraktu terytorialnego, w tym celów mających istotne znaczenie dla rozwoju kraju oraz województwa objętego kontraktem [...]” (Ustawa z dnia 6 grudnia 2006 r., art. 14m.). Natomiast, „zarząd województwa opracowuje projekt stanowiska dotyczącego proponowanych zakresu i treści kontraktu terytorialnego, w tym celów i przedsięwzięć priorytetowych mających istotne znaczenie dla rozwoju województwa objętego kontraktem”. „Projekt stanowiska [...] zarząd województwa przekazuje do zaopiniowania przez jednostki samorządu terytorialnego znajdujące się na terenie województwa objętego kontraktem terytorialnym [...]” (Ustawa z dnia 6 grudnia 2006 r., art. 14n. pkt 1, 2). Niniejszy kontrakt zawierany jest, między ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego a właściwym zarządem wo-

jewództwa (art. 14o, pkt 4). Istotnymi elementami są negocjacje oraz dialog pomiędzy jednostkami biorącymi udział w procesie sporządzania kontraktu, które doprowadzić mają do kompromisu, w spornych niekiedy kwestiach. Kontrakt terytorialny przyjmowany jest w formie uchwały przez Radę Ministrów i zarząd województwa (Kokocińska, 2014, s. 178, 180, 181). Wobec powyższego, rola władz lokalnych sprowadza się tylko do opinii, która na gruncie prawa nie jest wiążąca.

Uwagi końcowe

Istotną kwestią, w poruszonym temacie jest prowadzenie polityki rozwoju przez samorząd terytorialny oraz związki metropolitalne. Jednak jak już wcześniej zostało wspomniane, zauważyć można większą rolę władz centralnych oraz regionalnych w tym procesie. Przemawia za tym chociażby przygotowywanie strategii długookresowej oraz średniookresowej przez władzę centralną oraz spójność innych strategii ze strategią średniookresową. Znaczący to, iż wyznaczone zostają pewne standardy dla jednostek samorządu terytorialnego.

Warty podkreślenia jest fakt, iż ustawa o zasadach prowadzenia polityki rozwoju koncentruje się wokół kwestii oraz relacji występujących między władzą na szczeblu centralnym oraz regionalnym (Kokocińska, 2014, s. 135).

Narastający proces metropolizacji jest dość ważnym elementem rozwoju na płaszczyźnie gospodarczej (Edwarczyk, 2015, s. 303). Proces ten cechuje przede wszystkim rozprzestrzenianie się urbanizacji na terytorium wiejskim oraz podmiejskim (Kozłowski, Marszał, 2010, s. 124). Od jakiegoś czasu, podmiotami odpowiedzialnymi za prowadzenie polityki rozwoju stały się związki metropolitalne (art. 3 ustawy o zppr). Zgodnie z ustawą o związku metropolitalnym w województwie śląskim, „związek metropolitalny jest zrzeszeniem gmin [...] charakteryzujących się istnieniem silnych powiązań funkcjonalnych oraz zaawansowaniem procesów urbanizacyjnych, położonych na obszarze spójnym pod względem przestrzennym [...]” (Ustawa z dnia 9 marca 2017 r., art. 1 ust. 2). Na marginesie warto wspomnieć, iż obecnie związek metropolitalny występuje tylko w województwie śląskim (Wikipedia Wolna encyklopedia, *Związek...*). Zmiana ta, być może spowoduje uszczuplenie roli regionów w procesie polityki rozwoju (Kokocińska, 2014, s. 120). Jak już wcześniej zostało wspomniane, współpraca między podmiotami prowadzenia polityki roz-

woju jest ogromnie istotna, ale współpraca pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego również, ponieważ potęguje to ich znaczenie względem rządu. Znaczenie samorządu terytorialnego w szczególności w skali lokalnej, umacnia sama jego pozycja, ponieważ jest bliżej mieszkańców, co powoduje lepszą ocenę ich potrzeb oraz skuteczniejsze ich zaspokojenie (Kokocińska, 2014, s. 120, Kokocińska, 2015, s. 182, 183).

Proces tworzenia się związków metropolitalnych można interpretować jako wzrost znaczenia gmin, w procesie prowadzenia polityki rozwoju, co wobec powyższych rozważań wydają się być zasadne. Obecnie, w ustawie o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, uwaga skupiona została na władzy centralnej oraz regionalnej, jednak mając na względzie proces tworzenia się związków metropolitalnych, można domniamać, że być może w przyszłości uwaga ta, skupiona zostanie na gminach.

Jak twierdzi M. Kulesza „[...] w warunkach obecności naszego kraju w Unii Europejskiej autonomia lokalna i regionalna nabiera szczególnego znaczenia, [...] bowiem zdolność władz lokalnych i regionalnych do zaspokojenia zbiorowych potrzeb tych społeczności stanowi warunek prawidłowego działania państw członkowskich i tym samym – istotny czynnik funkcjonowania całego systemu instytucjonalnego Unii” (Kulesza, Węgrzyn, 2006, s. 30).

Bibliografia

- Edwarczyk B. (2015), *Rozwój obszarów metropolitalnych w świetle transformacji samorządu terytorialnego w Polsce w latach 1990–2014*, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny”, Rok LXXVII, z. 3, Poznań.
- EUR-Lex, *Europa 2020: strategia Unii Europejskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia*, 7.02.2017, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=LEGISSUM:em0028>, 28.11.2017.
- Europejska Karta Samorządu Terytorialnego sporządzona w Strasburgu*, z dnia 15 października 1985 r., Dz. U. 1994, Nr 124, poz. 607.
- Główny Urząd Statystyczny, *Wskaźniki strategii Europa 2020*, http://stat.gov.pl/cps/rde/xbc/gus/POZ_Wskazniki_Europa2020.pdf, 28.11.2017.
- Kokocińska K. (2014), *Prawny mechanizm prowadzenia polityki rozwoju w zdecentralizowanych strukturach władzy publicznej*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań.
- Kokocińska K. (2015), *Współdziałanie podmiotów władzy publicznej na rzecz rozwoju*, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny”, Rok LXXVII, z. 3, Poznań.

- Kokocińska K. (2016), *Decentralizacja jako ustrojowa zasada relacji pomiędzy podmiotami władzy publicznej*, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny”, Rok LXXXVIII, z. 2, Poznań.
- Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej*, z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz. U. 1997, Nr 78, poz. 483 z późn. zm.
- Kozłowski S., Marszał T. (2010), *Obszary metropolitalne w Polsce – kontekst spójności terytorialnej i współpracy międzygminnej*, w: *Procesy metropolizacyjne w teorii naukowej i praktyce, Konferencja naukowa Łódź, 12–14 października 2009 r.*, red. C. Domański, T. Śmiłowska, Warszawa.
- Kulesza M., Izdebski H. (1998), *Administracja publiczna zagadnienia ogólne*, wydanie I, LIBER, Warszawa.
- Kulesza M., Węgrzyn L. (2006), *Vademecum skutecznego działania w samorządzie*, TWIGGER, Warszawa.
- Międzynarodowa Organizacja Pracy, *Quadragesimo Anno, Piusa XI*, <http://www.mop.pl/doc/html/encykliki/Quadragesimo%20anno.htm>, 29.11.2017.
- Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju, *Czym jest zarządzanie rozwojem?*, 26.05.2015, <http://www.mirr.gov.pl/strony/zadania/polityka-rozwoju-kraju/zarzadzanie-rozwojem-kraju/czym-jest-zarzadzanie-rozwojem/>, 4.02.2018.
- Portal Województwa Dolnośląskiego, *Polityka rozwoju*, <http://www.umwd.dolny-slask.pl/rozwoj/polityka-rozwoju/>, 5.02.2018.
- Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, Dz. U. 1998, Nr 91, poz. 578.
- Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, Dz. U. 1998, Nr 91, poz. 576.
- Ustawa z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, Dz. U. 2006, Nr 227, poz. 1658.
- Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, Dz. U. 1990, Nr 16, poz. 95.
- Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o związku metropolitalnym w województwie śląskim, Dz. U. 2017, poz. 730.
- Wikipedia Wolna encyklopedia, *Polityka rozwoju*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Polityka_rozwoju, 4.02.2018.
- Wikipedia Wolna encyklopedia, *Związek metropolitalny*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Zwiazek_metropolitalny, 10.12.2017.

Competences of development policy entities and their mutual relations in the process of conducting development policy

Summary

Development policy is a domestic policy that covers various spheres of state activity. It is characterized by multi-subjectivity, it means: it's run by the Council of Ministers,

territorial self-government units, it means: voivodeship self-government, district self-government, community self-government, and also metropolitan unions. Activities carried out by the above mentioned entities are aimed at reducing inequalities in the social and economic sphere, increasing the competitiveness of the Polish economy and improving the situation on the labor market, it means creating new jobs (also improving them). The title policy is also characterized by multilevel, it means that activities take place at the central, regional and local level, taking into account European Union regulations.

Key words: development policy, central authority, local government, decentralization, cooperation

Informacja o autorze

Magdalena Jacolik [m.jacolik92@o2.pl] – absolwentka Wydziału Prawa i Administracji na kierunku prawo europejskie na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu z tytułem mgr prawa europejskiego. Członek Koła Naukowego Polityki Rozwoju na WPiA na UAM. Zainteresowania naukowe obejmują obszar prawa europejskiego oraz publicznego prawa gospodarczego.

